

Arrest

nr. 286 505 van 21 maart 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DE KEYZER
Voskenslaan 419
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 september 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DE KEYZER en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In 2020 huwt verzoekster met een Belg. Op basis van deze huwelijksband verkreeg verzoekster op 21 februari 2022 verblijfsrecht in België als familielid van een burger van de Unie op grond van een visum gezinshereniging type D. Sinds mei 2022 wonen verzoekster en haar echtgenoot apart. Op 18 juli 2022 meldt verzoeksters echtgenoot aan de stad Gent dat verzoekster bij hem was vertrokken en dat hij klacht bij de politie heeft ingediend wegens schijnhuwelijk in hoofde van verzoekster. Naar aanleiding van deze melding is de verwerende partij een onderzoek gestart naar de relatiestatus van verzoekster.

De gemachtigde beslist 30 september 2022 om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen. Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: A. S. (...)

Voorna(a)m(en): R. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Bni Bouayach

Identificatienummer in het Rijksregister(...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie ten gevolge van het bekomen van een visum gezinshereniging type D in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 waardoor zij in het bezit werd gesteld van een bijlage 15 op 21.02.2022. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belg D. M. (...) (...), haar echtgenoot met wie zij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt er geen samenwoning meer te zijn tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit sedert minstens 02.06.2022. Op die datum werd het voorstel gedaan om betrokkene ambtshalve af te voeren van het adres van haar echtgenoot. Op 18.07.2022 meldde de referentiepersoon aan de stad Gent dat betrokkene bij hem was vertrokken. Hij maakte eveneens documenten over waaruit blijkt dat hij bij de politie klacht indiende wegens een schijnhuwelijk in hoofde van betrokkene.

Daarnaast moet eveneens vastgesteld worden dat er tussen betrokkene en haar echtgenoot geen sprake meer is van een minimum aan relatie. Haar echtgenoot deed aangifte van schijnhuwelijk. Zijzelf stelt in haar verklaring dat hun huwelijk op de klippen is gelopen en zij daarom van woonadres veranderd is. Er kan dan ook niet meer gesproken worden van een gezamenlijke vestiging tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 26.07.2022 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. In antwoord op ons schrijven mailde betrokkene ons op 23.08.2022 de volgende stukken toe:

- Verklaring betrokkene
- Ongedateerde foto's waarop een niet nader bepaald persoon staat afgebeeld. Op de ledematen zijn vergeelde blauwe plekken te zien
- Ongedateerde foto waarop betrokkene schijnbaar in een hoek van een kamer zit
- Ongedateerd filmpje waarin een niet nader te identificeren persoon (vermoedelijk betrokkene) een ander, niet identificeerbaar persoon filmt
- Schermafdruck chat-app + brief waarvan een copie via de voormelde chat-app werd verzonden
- Mandaat Europese domiciliëring
- Mail van KBC aan betrokkene over het afsluiten van een woningpolis
- Inschrijvingsformulier voor Nederlandse taallessen
- Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid
- Huurovereenkomst

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Betrokkene heeft sedert 23.08.2022 geen nieuwe elementen meer aangebracht.

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 12.02.2020.

Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in. Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds minstens 02.06.2022, datum waarop het voorstel werd gedaan om haar van het adres van haar echtgenoot af te voeren. Er is geen gezinscel meer sindsdien. Het is redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon: betrokkene stelt in haar verklaring dat het huwelijk op de klippen is gelopen, de referentiepersoon diende van zijn kant klacht in wegens schijnhuwelijk. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar gehuwd geweest. (arrest RvV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RvV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)".) De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt bovendien nergens betwist. Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Betrokkene schetst in haar verklaring een bijzonder donker beeld van haar echtgenoot en van het relatieverloop. Er werd ruzie gemaakt over allerlei zaken (voorbehoedsmiddelen, geslachtsgemeenschap, contact met de familie, ...). Betrokkene tracht haar verklaringen te staven met foto's, een filmpje, een Whatsapp-screenshot en brief waarvan haar echtgenoot wilde dat ze deze zou tekenen. De voorgelegde foto's moeten wijzen op de gezondheidsproblemen die betrokkene ondervond naar aanleiding van de relationele moeilijkheden met haar echtgenoot. Dit verhaal wordt echter niet bevestigd door enig stuk afkomstig van een objectieve derde die betrokkenes uitleg kan bevestigen, zoals een arts, een psycholoog, een sociaal werker, Bovendien valt de persoon die op de foto's is afgebeeld niet te identificeren. In het voorgelegde filmpje vindt men een opname terug van een niet-nader identificeerbaar persoon die de persoon die de opname maakt (vermoedelijk betrokkene) zou achtervolgen of in de gaten houden. Deze feiten zouden op 30.06.2022 hebben plaatsgevonden. Dat zou in die periode volgens betrokkene bijna dagelijks gebeuren. Het filmpje is echter te onduidelijk om vast te kunnen stellen dat het effectief betrokkenes echtgenoot zou zijn die de maker van het filmpje achtervolgt. Er werden ook geen stappen naar de politie toe ondernomen om de situatie te melden. Betrokkene stelt daarover dat haar echtgenoot na dit specifiek incident zou zijn gestopt met haar achtervolgen. Bij gebrek aan vaststellingen door een objectieve derde kan ook niet worden uitgesloten dat de foto's en het filmpje werden geënsceeneerd om het dossier van betrokkene te stofferen. Uit betrokkenes verklaring blijkt immers dat zij zeer goed weet dat de hoedanigheid van slachtoffer van intrafamiliaal geweld zou kunnen leiden tot het behoud van haar verblijfsrecht ("Eén dag tijdens een ruzie wilde hij mij slaan, maar hij gaf aan dat hij wist dat als hij mij nu sloeg ik direct papieren zou kunnen krijgen om onafhankelijk in België te kunnen verblijven.")

Betrokkenes verklaring laat ook uitschijnen dat verschillende mensen ofwel getuige waren van haar moeilijke situatie, ofwel kennis namen van haar problemen. Zo zou betrokkenes nichtje haar ondersteund hebben tijdens de moeilijke periode en getuige zijn geweest van de problemen tussen betrokkene en haar echtgenoot, betrokkenes echtgenoot kwam haar vaak op het werk controleren en haar werkgever merkte, zo stelt zij, eveneens haar psychische problemen op waardoor haar uurrooster werd aangepast. Betrokkene en haar echtgenoot zouden een imam hebben bezocht om te werken aan hun relationele problemen. Betrokkene zocht hulp bij het CAW en bij andere instanties die haar "konden helpen met haar welzijn", maar kreeg daar niemand te pakken. Thans moet echter vastgesteld worden dat betrokkene buiten haar eigen verklaringen geen enkel stuk voorlegt waarin ook maar één van de voormelde personen of instanties die verklaringen bevestigt.

De weinige stukken die zij overmaakte volstaan niet om een schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de wet aan te tonen.

Betrokkene voldoet bijgevolg aan geen der uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Er blijkt niet uit het dossier dat betrokkene thans nog voor haar beweerde psychische en medische problemen zou worden opgevolgd door een arts of psycholoog.

Zij kwam op 19.02.2022 in België aan, amper iets meer dan een half jaar geleden. Haar verblijfsperiode in België is dus nog zéér kort.

Gelet op dit zeer korte verblijf is het ook niet onredelijk te stellen dat zij nog voldoende voeling moet hebben met haar thuisland en met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Betrokkene heeft het land nog maar zeer recent verlaten. Zij stelt niet te kunnen terugkeren omdat zij als gescheiden vrouw vreest er vermoord te worden.

Betrokkene staat deze vrees echter niet met minstens een begin aan bewijs.

Betrokkene legt een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid voor. Zij wordt tewerkgesteld voor CARREFOUR MARKET, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt een inschrijvingsformulier voor Nederlandse taallessen voor. Zij zou ook haar inburgeringscursus hebben afgewerkt en wacht thans op het resultaat. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

Betrokkene legt stukken voor waaruit moet blijken dat zij een appartement huurt, daarvoor een verzekering heeft afgesloten en dat zij is aangesloten bij een ziekenfonds. Het is echter volstrekt logisch dat betrokkene de nodige stappen onderneemt om in haar basisbehoeften te voorzien en om te voldoen aan wettelijke verplichtingen. Voor zover mevrouw meent nog iets anders met deze stukken aan te willen tonen, bevatten het administratief dossier of de voorgelegde stukken daarover geen uiteenzetting. Betrokkene toont bijgevolg met de voormelde stukken niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, liep het huwelijk van betrokkene en de referentiepersoon spaak. Betrokkene heeft weinig goede woorden over voor haar echtgenoot, haar echtgenoot beticht haar dan weer van het aangaan van een schijnhuwelijk. Uit haar verklaringen blijkt minstens dat zij in België nog 3 broers, een oom en een nicht zou hebben. De broers en haar oom zouden haar naar aanleiding van haar relatiebreuk met haar echtgenoot de rug hebben toegekeerd. Haar nicht zou betrokkene hebben bijgestaan met raad en daad voor haar relationele problemen. Thans blijkt echter niet dat er bovenop de gewone banden tussen familieleden nog een bijkomende afhankelijkheidsband met die nicht zou bestaan. Verder moet vastgesteld worden dat betrokkene sedert 29.06.2022 als alleenstaande staat ingeschreven, dat zij geen kinderen heeft die in België verblijven en dat zij geen blijk geeft van een nieuwe relatie in België. Haar gezinstoestand vormt dan ook geen bezwaar voor het nemen van deze beslissing.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de boven vernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft. Verzoekster voert in de synthesememorie een eerste middel aan:

“EERSTE MIDDEL, genomen uit schending van artikel 40ter, §2 jo. artikel 42quater, §1,4° van de Vreemdelingenwet ; alsook artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees parlementen de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: “richtlijn 2004/38/EG”) .

1. Conform artikel 40/er, §2 van de Vreemdelingenwet heeft de echtgenoot van een burger van de Unie recht op een verblijf van meer dan 3 maanden in België indien zij hiertoe aan de in het artikel opgesomde voorwaarden voldoet. Dit recht op verblijf kan op basis van artikel 42quater, §1,4° van de Vreemdelingenwet door de Minister of zijn gemachtigde worden afgenomen indien het huwelijk met de burger van de Unie wordt ontbonden of er “geen gezamenlijke vestiging” meer is. De bepaling luidt namelijk als volgt:

“Art. 42quater.

(...) 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer; (...)”

2. Echter, volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie kan de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen twee echtgenoten géén reden zijn om een einde te maken aan het verblijfsrecht van een van beide echtgenoten. Het Hof van Justitie oordeelde immers reeds als volgt:

“Hieraan moet worden toegevoegd, dat het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken. Dit is niet het geval bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later van echt te laten scheiden. (...)

Mitsdien moet op de vragen van het Bundesverwaltungsgericht worden geantwoord, dat de gezinsleden van een migrerend werknemer, in de zin van artikel 10 van verordening nr. 1612/68, niet duurzaam bij hem moeten wonen om een recht van verblijf krachtens deze bepaling te hebben; artikel 11 van deze verordening verleent niet een recht van verblijf dat een zelfstandig karakter heeft ten opzichte van dat bedoeld in artikel 10 ” (Eigen benadrukking)

Alsook:

“Het Hof heeft in het kader van de aan richtlijn 2004/38 voorafgaande Unierechtelijke handelingen reeds vastgesteld dat het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dat dit niet het geval is bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de burger van de Unie moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben.1’ (Eigen benadrukking)

Er kan aldus pas worden gesproken van een ontbinding van een huwelijk in de zin van artikel 42quater, §1,4° van de Vreemdelingenwet wanneer een echtscheiding door de bevoegde instantie is uitgesproken, ook wanneer de echtgenoten voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden. Het feit dat er geen gezamenlijke vestiging is tussen twee echtgenoten, kan niet als grond dienen om het verblijfsrecht van een van de twee echtgenoten te beëindigen. Deze zienswijze werd eveneens bevestigd door het Grondwettelijk Hof:

“Om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dient artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve zo te worden geïnterpreteerd da de zinsnede of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is]” niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord “of”, maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen.” (Eigen benadrukking) Uit bovenstaande rechtspraak volgt dan ook dat artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet op een zodanige wijze moet worden geïnterpreteerd dat de minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie enkel kan ontnemen indien er sprake is van een officiële echtscheiding.

3. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij en haar Echtgenoot nog steeds gehuwd zijn. Geen van beiden heeft een scheiding aangevraagd of heeft reeds enige intentie laten blijken om een echtscheidingsprocedure te laten opstarten. Het verblijfsrecht van verzoekende partij werd aldus op onwettige wijze afgenomen op basis van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2004/38/EG. Het eerste middel is aldus gegrond.

2.1.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 42quater, §1, 4° van Vreemdelingenwet dat stelt dat het verblijfsrecht kan beëindigd worden indien er geen gezamenlijke vestiging meer is. De gemachtigde stelt niet op kennelijk onredelijke wijze vast dat er tussen betrokkene en haar echtgenoot geen sprake meer is van een minimum aan relatie en besluit *"Er kan dan ook niet meer gesproken worden van een gezamenlijke vestiging tussen betrokkene en de referentiepersoon."*

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen gezamenlijke vestiging meer heeft met haar echtgenoot. Dit wordt niet betwist door verzoekster.

Verzoekster maakt geen schending aannemelijk van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft. Verzoekster voert in de synthesesmemorie een tweede middel aan:

"TWEEDE MIDDEL, genomen uit schending van artikel 40ter, §2 jo. artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet, alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

1. Bovendien dient te worden vastgesteld, dat zelfs indien er sprake zou zijn van een ontbinding van het huwelijk in de zin van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet - quod non -, verwerende partij nog steeds op onwettige wijze een einde heeft gemaakt aan het verblijfsrecht van verzoekende partij. Verzoekende partij bevindt zich namelijk in een van de uitzonderingsituaties uit artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet waardoor haar verblijfsrecht in België haar niet kon worden ontnomen.

2. Immers, mag het recht op verblijf van een familielid van een burger van de Unie die zelf geen burger is van de Unie conform artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet in géén geval worden beëindigd indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen. De bepaling stelt met name:

"Art 42quater.

(...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

(...)

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het

geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."{Eigen benadrukking)

Indien de echtgenoot van een Unieburger aantoonbaar slachtoffer te zijn geweest van eender welk soort geweld in de familie (dit betreft aldus zowel fysiek als psychologisch geweld), dient zij te worden beschermd en kan zij België niet worden uitgestuurd. Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet schrijft expliciet voor dat het bevoegde bestuur bij het nemen van de beslissing om al dan niet een einde te stellen aan het verblijf van de betrokkene, te allen tijde ook rekening dient te houden met enkele in het artikel opgesomde humanitaire elementen:

"Art. 42quater.

§1. (...) Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong" (Eigen benadrukking)

Bovendien, moet het bevoegde bestuur bij het maken van een dergelijke beoordeling uiteraard eveneens steeds de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht te nemen. Zo dient te worden benadrukt dat het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat een bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om

zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. Specifiek met betrekking de invulling van het zorgvuldigheidsbeginsel in het kader van de beoordeling die minister of zijn gemachtigde dient te maken ten aanzien van de aanwezigheid van de uitzonderingsbepalingen zoals opgesomd in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet alsook van de humanitaire elementen zoals opgesomd in artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, oordeelde uw Raad reeds als volgt: (...). Er rust aldus een actieve onderzoeksverplichting op het bevoegde bestuursorgaan om op zorgvuldige wijze na te gaan of er op basis van de voorliggende feiten:

- 1) Een uitzonderingsbepaling van toepassing kan zijn; en/of
- 2) Geen humanitaire elementen spelen waarmee rekening moet worden gehouden.

3. In casu dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij deze actieve onderzoeksverplichting op dubbele wijze heeft miskend. Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot de conclusie is gekomen dat verzoekende partij zich in onderhavige zaak niet op de uitzonderingsgrond uit artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet kon beroepen. Verzoekende partij bevond zich namelijk wel degelijk een schrijnende huwelijkssituatie en was het slachtoffer van manipulatie en mentaal misbruik door haar Echtgenoot. Dit bleek al vanaf het moment waarop verzoekende partij in België aankwam en zij niet anders kon dan vaststellen dat haar Echtgenoot over van alles had gelogen. Zo heeft de Echtgenoot bijvoorbeeld gelogen over zijn tewerkstelling. Sinds het moment waarop verzoekende partij aankwam in België, heeft haar Echtgenoot geen dag gewerkt, terwijl hij haar in Marokko had verteld dat hij een vaste tewerkstelling had. Ook heeft de Echtgenoot gelogen over het feit dat hij nooit in de gevangenis zou hebben gezeten. Verzoekende partij is er evenwel achter gekomen dat haar Echtgenoot reeds een paar keer werd veroordeeld tot een celstraf (zie Stuk 3). Met de voeging van de stukken betreffende de strafrechtelijke veroordelingen van de Echtgenoot aan onderhavig dossier, heeft verzoekende partij geenszins de intentie om de Echtgenoot op onnodige en doelloze wijze 'in het slecht daglicht te plaatsen', zoals verwerende partij verzoekende partij verwijt. De documenten zijn daarentegen noodzakelijk in het kader van de sfeerschepping rond het karakter van de Echtgenoot als pathologische leugenaar en de gevolgen hiervan op zijn gedrag naar verzoekende partij toe. Gedurende de periode van samenwonen van verzoekende partij en haar Echtgenoot kwam dit ziekelijke, jaloerse en manipulatieve gedrag van haar Echtgenoot namelijk steeds meer naar boven:

- Zo achtervolgde de Echtgenoot verzoekende partij als zij naar haar werk ging om dan stiekem in de buurt van haar werkplaats rond te hangen met als doel verzoekster te begluren en te controleren. Maar liefst vijf collega's van verzoekende partij waren hiervan reeds getuige (zie Stuk 5).

- Ook blijkt uit enkele Whats-appgesprekken tussen verzoekende partij en haar nichtje – F. A. S. (...) - dat de Echtgenoot geregeld verzoekende partij stiekem afluisterde als zij aan de telefoon was (zie Stuk 4). Eveneens was het nichtje van verzoekende partij reeds persoonlijk getuige van enkele situaties die het agressieve gedrag van de Echtgenoot van verzoekster illustreren. Zij was tweemaal getuige van het geroep en geschreeuw van de Echtgenoot van verzoekende partij (zie Stuk 6).

Op basis van het geheel van alle bovengenoemde elementen, dient dat ook te worden besloten dat verzoekende partij zich wel degelijk in een zeer verstikkende huwelijkssituatie bevond ten gevolge van het ziekelijke gedrag van haar Echtgenoot, wat er op basis van artikel 42quater §4, 4° van de Vreemdelingenwet toe leidt dat het verblijfsrecht verzoekende partij niet kon worden ontnomen. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verwerende partij niet heeft voldaan aan diens verplichtingen om om op een zorgvuldige wijze zijn beslissing voor te bereiden en zich ervan te vergewissen dat verzoekster niet onder één van de uitzonderingsbepalingen valt, terwijl verzoekster wel meerdere aanwijzingen naar voren heeft geschoven waaruit de aanwezigheid van geweld in de familie blijkt. In de bestreden beslissing werden deze aanwijzingen echter de wind in geslagen omdat de verwerende partij de onderliggende feiten onvoldoende bewezen achtte zonder verzoekende partij in de mogelijkheid te stellen bijkomende bewijselementen te verzamelen die wél zouden voldoen aan de vereisten die verwerende partij stelt. Alleen al op basis van deze reden dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Maar er is meer.

Er dient eveneens te worden vastgesteld dat verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot de conclusie is gekomen dat er in onderhavige zaak geen concrete gegevens spelen betreffende de elementen opgesomd in het laatste lid van artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet die in rekening dienen te worden gebracht. Conform artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet dient de minister of zijn gemachtigde bij de beslissing om een al dan niet een einde te stellen aan het verblijf namelijk verplicht rekening te houden met enkele humanitaire elementen, zoals de gezondheidstoestand van de betrokkenen alsook de mate waarin hij binding heeft met zijn land van oorsprong. Het volstaat hierbij niet om passief vast te stellen dat er geen harde bewijzen door de betrokkene worden voorgelegd die de

gezondheidstoestand van de betrokkene staven. Het is aan de minister of zijn gemachtigde om zich in dit verband te informeren omtrent de werkelijke gezondheidstoestand van verzoeker. Uw Raad oordeelde hieromtrent reeds als volgt: (...). In onderhavige zaak dient te worden vastgesteld dat de schrijnende huwelijkssituatie van verzoekende partij een enorme impact had op haar mentale gezondheid. Dit blijkt uit gesprekken tussen verzoekende partij en haar nichtje F. A. S. (...) (zie Stuk 7), alsook uit foto's die door collega's van verzoekende partij werden genomen tijdens de werkpauze van verzoekende partij (zie Stuk 8). Het ziekelijke en manipulatie gedrag van haar Echtgenoot maakten verzoekende partij zeer ongelukkig. Zij achtte het echter onmogelijk om te scheiden omdat zij de vrees koesterde door haar familie en de gemeenschap in haar thuisland te worden uitgespuwd. Gescheiden vrouwen worden door de samenleving in Marokko namelijk verstoten en soms zelf bedreigd. De familie van verzoekende partij heeft haar op basis hiervan reeds de rug toegekeerd. Dit blijkt bijvoorbeeld uit het sms-verkeer tussen verzoekende partij en haar oudere broer (zie Stuk 9). Verzoekende partij uitte deze vrees, alsook de vrees dat haar Echtgenoot haar iets zou aandoen als zij zou vertrekken, meermaals in Whats-appgesprekken met haar nichtje (zie Stuk 10). Verzoekster zag geen uitweg uit deze situatie en belandde dan ook in een depressie die zodanige ernstig was dat zij met suïcidale gedachten te kampen kreeg (zie Stuk 11). Uit het sms-verkeer tussen verzoekster en haar nichtje blijkt expliciet dat verzoekende partij enorm diep zat en worstelde met suïcidale gedachten ten gevolge van haar schrijnende huwelijkssituatie. In een bericht vraagt verzoekende partij letterlijk "kan iemand mij vermoorden of iets". Dergelijke verklaringen dienen ernstig te worden genomen. De hierboven geschetste problematische mentale situatie van verzoekende partij ten gevolge van het gedrag van haar Echtgenoot wordt ook bevestigd door een tweede nichtje van verzoekende partij, S. A. S. (...) (zie Stuk 14), alsook door een vriendin van verzoekende partij, R. B. (...) (zie Stuk 15).

2. Echter, in haar nota met opmerkingen verwijt verwerende partij de verzoekende partij dat onderhavig dossier geen officiële documenten bevat die bovenstaande beweringen staven, maar enkel 'éénzijdige verklaringen van personen die verzoekster kennen of een familielid van haar zijn'. Dit is echter niet correct.

Zo heeft ook de sociaalassistent van verzoekende partij bij de Dienst Inburgering en Integratie van de Stad Gent, dhr. A. Q. (...), verklaard dat verzoekende partij reeds bij hem kwam om haar bezorgdheden te delen over de psychische toestand van haar man:

"Tijdens een gesprek op kantoor aan de Kongostraat heb ik van mevrouw gehoord dat ze problemen heeft met haar man, dat ze van huis is gegaan omdat haar man alles er aan doet om haar leven moeilijk te maken, hij volgt haar constant naar haar werk en ook als ze naar de les gaat zij vermoedt dat haar man aan schizofrenie lijdt omdat hij gedraagt zich heel vreemd. Ik heb nog ander verhalen gehoord en wil deze niet in deze brief openbaar maken het zijn zeer persoonlijk en intiem." (zie Stuk 12)

Deze verklaring werd ook reeds als stuk bij het verzoekschrift tot vernietiging gevoegd en bevat de nodige gegevens om de identiteit en de functie van de dhr. Q. (...) te bevestigen. Gelet op de functie van waaruit dhr. Q. (...) de verklaring heeft geschreven, kan deze niet zomaar worden beticht van subjectiviteit en eenzijdigheid.

Ook de werkgever van verzoekende partij, mevr. A. V. (...), heeft vanuit haar functie als bazin van verzoekende partij schriftelijk bevestigd dat zij het uurrooster van verzoekende partij heeft moeten aanpassen omwille van de psychische problemen die verzoekende partij ondervond door haar thuissituatie (zie Stuk 13). Dat mevr. V. (...) wel degelijk de teamverantwoordelijke is te Carrefour Melle, de werkplaats van verzoekende partij, blijkt bijvoorbeeld uit een Facebookpost van Carrefour Melle dd. 5 mei 2021 (zie Stuk 16).

Bovendien, zoals dhr. Q. (...) ook in diens verklaring aanhaalt, betreft dit een zeer intiem en gevoelig gespreksonderwerp waardoor het dan ook niet meer dan logisch is dat verzoekende partij hier enkel met enkele vertrouwenspersonen over sprak die heel dicht bij haar stonden, zoals haar nichtje mevr. F. A. S. (...), die haar steun en toeverlaat is. Bovendien heeft verzoekende partij hieromtrent reeds verklaard dat haar Echtgenoot niet toestond dat verzoekende partij professionele medische hulp zocht. De Echtgenoot van verzoekende partij was er namelijk van overtuigd dat psychologische hulp haar 'nog gekker' zou maken.

Met betrekking tot de verklaringen van de collega's van verzoekende partij over het feit dat de Echtgenoot de verzoekende partij tijdens haar werkuren kwam bespieden, ziet verzoekende partij niet in welke meerwaarde de rijksregisternummers van deze collega's zouden bieden aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen. De verklaringen bevatten een de naam en de handtekening van de betrokken collega's.

3. Het geheel van alle bovengenoemde elementen doen dan ook besluiten dat verzoekende partij zich tijdens het huwelijk met haar Echtgenoot in een mentaal zeer onstabiele toestand bevond ten gevolge

van de vrees om te moeten terugkeren naar haar thuisland indien zij haar Echtgenoot zou verlaten. Echter, ondanks deze precaire gezondheidssituatie van appellante, stelt de bestreden beslissing dat er: *“geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Er blijkt niet uit het dossier dat betrokkenen thans nog voor haar beweerde psychische en medische problemen zou worden opgevolgd dooreen arts of psycholoog.”*

Dit betreft een duidelijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en onderzoeksplicht in hoofde van verwerende partij, mede gelet op de rechtspraak van uw Raad en de suïcidale gedachtegangen van verzoekende partij. Verwerende partij kon het verblijfsrecht van verzoekende partij aldus niet wettig intrekken, zonder verzoekende partij in de mogelijkheid te stellen om verwerende partij alsnog de door haar vereiste bewijselementen aan te leveren.

4. *Op basis van al het bovenstaande dient aldus te worden geconcludeerd dat:*

- *Verzoekster het slachtoffer is van geweld in de familie in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet waardoor verwerende partij haar verblijfsrecht niet kon ontnemen; en dat*
- *De mentale gezondheidstoestand van verzoekende partij niet toestaat dat zij wordt teruggestuurd naar Marokko.*

De bestreden beslissing werd dan ook genomen in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en dient te worden vernietigd.

5. *Tot slot kan nog worden gewezen op het volgende.*

Om onder de bescherming van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet te vallen gelden er volgens het laatste lid van het genoemde artikel nog bijkomende voorwaarden, zoals tewerkstelling of voldoende bestaansmiddelen hebben. Echter, ten gevolge van de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, dient in de praktijk niet meer te worden voldaan aan deze bijkomende voorwaarden om te genieten van deze bescherming. Volledigheidshalve kan er nog op worden gewezen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij wel degelijk aan deze bijkomende voorwaarden voldoet. In tegenstelling tot wat verwerende partij in haar nota met opmerkingen beweert, argumenteert verzoekende partij aldus niet dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden omdat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de ‘economische, sociale en culturele verankering’ verzoekende partij, noch heeft verzoeker in onderhavige procedure voor uw Raad enige stukken neergelegd ‘met betrekking tot haar economische situatie en dat ze zich heeft ingeschreven voor de lessen Nederlands’. Verzoekende partij vermeldt enkel volledigheidshalve dat in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat verzoekende partij aan de genoemde voorwaarden inzake voldoende bestaansmiddelen voldoet conform artikel 42quater, §4, 4° laatste lid van de Vreemdelingenwet. Het tweede middel is dan ook gegrond.”

2.2.2. De gemachtigde stelt dat de weinige stukken die verzoekster overmaakte niet volstaan om een schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Verzoekster betwist niet dat zij geen proces-verbaal heeft neergelegd dat objectief vaststelt dat haar echtgenoot fysiek geweld heeft gepleegd noch een medisch attest waaruit zou blijken dat ze slachtoffer was van fysiek geweld. Er zijn geen officiële documenten in haar dossier die dit staven. De whatsapp berichten die uitgewisseld zouden zijn tussen verzoekster en haar nichtje hebben geen bewijswaarde, aangezien niet kan worden nagegaan of ze effectief zijn verstuurd tussen verzoekster en haar nichtje en de chatberichten, die een eenzijdige weergave van de feiten zijn, tussen verzoekster en een “familielid”, zijn niet objectief. De getuigenverklaringen die verzoekster heeft toegevoegd aan haar verzoekschrift zijn niet ter kennis gebracht aan de verwerende partij zodat deze er geen rekening mee kon houden. Hetzelfde geldt voor de verklaring van de dhr. Q. waarvan verzoekster zelf zegt dat deze pas bij het verzoekschrift tot vernietiging werd gevoegd. De gemachtigde motiveert dienaangaande: *“Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Betrokkene schetst in haar verklaring een bijzonder donker beeld van haar echtgenoot en van het relatieverloop. Er werd ruzie gemaakte over allerhande zaken (voorbehoedsmiddelen, geslachtsgemeenschap, contact met de familie, ...). Betrokkene tracht haar verklaringen te staven met foto's, een filmpje, een Whatsapp-screenshot en brief waarvan haar echtgenoot wilde dat ze deze zou tekenen. De voorgelegde foto's moeten wijzen op de gezondheidsproblemen die betrokkene ondervond naar aanleiding van de relationele moeilijkheden met haar echtgenoot. Dit verhaal wordt echter niet bevestigd door enig stuk afkomstig van een objectieve*

derde die betrokkene uitleg kan bevestigen, zoals een arts, een psycholoog, een sociaal werker, Bovendien valt de persoon die op de foto's is afgebeeld niet te identificeren. In het voorgelegde filmpje vindt men een opname terug van een niet-nader identificeerbaar persoon die de persoon die de opname maakt (vermoedelijk betrokkene) zou achtervolgen of in de gaten houden. Deze feiten zouden op 30.06.2022 hebben plaatsgevonden. Dat zou in die periode volgens betrokkene bijna dagelijks gebeuren. Het filmpje is echter te onduidelijk om vast te kunnen stellen dat het effectief betrokkene echtgenoot zou zijn die de maker van het filmpje achtervolgt. Er werden ook geen stappen naar de politie toe ondernomen om de situatie te melden. Betrokkene stelt daarover dat haar echtgenoot na dit specifiek incident zou zijn gestopt met haar achtervolgen. Bij gebrek aan vaststellingen door een objectieve derde kan ook niet worden uitgesloten dat de foto's en het filmpje werden geënceneerd om het dossier van betrokkene te stoffen. Uit betrokkene's verklaring blijkt immers dat zij zeer goed weet dat de hoedanigheid van slachtoffer van intrafamiliaal geweld zou kunnen leiden tot het behoud van haar verblijfsrecht ("Eén dag tijdens een ruzie wilde hij mij slaan, maar hij gaf aan dat hij wist dat als hij mij nu sloeg ik direct papieren zou kunnen krijgen om onafhankelijk in België te kunnen verblijven.") Betrokkene's verklaring laat ook uitschijnen dat verschillende mensen ofwel getuige waren van haar moeilijke situatie, ofwel kennis namen van haar problemen. Zo zou betrokkene's nichtje haar ondersteund hebben tijdens de moeilijke periode en getuige zijn geweest van de problemen tussen betrokkene en haar echtgenoot, betrokkene's echtgenoot kwam haar vaak op het werk controleren en haar werkgever merkte, zo stelt zij, eveneens haar psychische problemen op waardoor haar uurrooster werd aangepast. Betrokkene en haar echtgenoot zouden een imam hebben bezocht om te werken aan hun relationele problemen. Betrokkene zocht hulp bij het CAW en bij andere instanties die haar "konden helpen met haar welzijn", maar kreeg daar niemand te pakken."

De gemachtigde besluit niet op kennelijk onredelijke wijze: "Thans moet echter vastgesteld worden dat betrokkene buiten haar eigen verklaringen geen enkel stuk voorlegt waarin ook maar één van de voormelde personen of instanties die verklaringen bevestigt."

Verzoekster licht toe dat zij zich heeft geïntegreerd en dat zij, middels een tewerkstelling, in haar eigen onderhoud kan voorzien. De Raad stelt vast dat verweerder hiermee rekening heeft gehouden en heeft uiteengezet waarom deze elementen geen reden vormen om verzoekster tot een verder verblijf in het Rijk toe te laten. Het motief luidt:

"Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Er blijkt niet uit het dossier dat betrokkene thans nog voor haar beweerdde psychische en medische problemen zou worden opgevolgd door een arts of psycholoog. Zij kwam op 19.02.2022 in België aan, amper iets meer dan een half jaar geleden. Haar verblijfsperiode in België is dus nog zéér kort. Gelet op dit zeer korte verblijf is het ook niet onredelijk te stellen dat zij nog voldoende voeling moet hebben met haar thuisland en met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Betrokkene heeft het land nog maar zeer recent verlaten. Zij stelt niet te kunnen terugkeren omdat zij als gescheiden vrouw vreest er vermoord te worden. Betrokkene staat deze vrees echter niet met minstens een begin aan bewijs. Betrokkene legt een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid voor. Zij wordt tewerkgesteld voor CARREFOUR MARKET, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene legt een inschrijvingsformulier voor Nederlandse taallessen voor. Zij zou ook haar inburgeringscursus hebben afgewerkt en wacht thans op het resultaat. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene legt stukken voor waaruit moet blijken dat zij een appartement huurt, daarvoor een verzekering heeft afgesloten en dat zij is aangesloten bij een ziekenfonds. Het is echter volstrekt logisch dat betrokkene de nodige stappen onderneemt om in haar basisbehoeften te voorzien en om te voldoen aan wettelijke verplichtingen. Voor zover mevrouw meent nog iets anders met deze stukken aan te willen tonen, bevatten het administratief dossier of de voorgelegde stukken daarover

geen uiteenzetting. Betrokkene toont bijgevolg met de voormelde stukken niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, liep het huwelijk van betrokkene en de referentiepersoon spaak. Betrokkene heeft weinig goede woorden over voor haar echtgenoot, haar echtgenoot beticht haar dan weer van het aangaan van een schijnhuwelijk. Uit haar verklaringen blijkt minstens dat zij in België nog 3 broers, een oom en een nicht zou hebben. De broers en haar oom zouden haar naar aanleiding van haar relatiebreuk met haar echtgenoot de rug hebben toegekeerd. Haar nicht zou betrokkene hebben bijgestaan met raad en daad voor haar relationele problemen. Thans blijkt echter niet dat er bovenop de gewone banden tussen familieleden nog een bijkomende afhankelijkheidsband met die nicht zou bestaan. Verder moet vastgesteld worden dat betrokkene sedert 29.06.2022 als alleenstaande staat ingeschreven, dat zij geen kinderen heeft die in België verblijven en dat zij geen blijk geeft van een nieuwe relatie in België. Haar gezinstoestand vormt dan ook geen bezwaar voor het nemen van deze beslissing.”

De gemachtigde besluit niet op kennelijk onredelijke wijze: “Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de boven vernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden.”

Verzoekster toont niet aan dat deze motieven incorrect zijn. De bewering van verzoekster dat verweerder een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt door geen of onvoldoende rekening te willen houden met haar economische, sociale en culturele verankering mist feitelijke grondslag. Verzoekster laat verstaan dat zij niet akkoord gaat met verweerders overwegingen, maar toont met haar toelichting niet aan dat de motieven kennelijk onredelijk zijn.

Verzoekster maakt geen schending aannemelijk van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC